

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΡΧΙΣΑΝ

νὰ φαινητοῦ ἀνταγῶν, μετὰ τὴν ἐξετάσειν τῶν Σχολείων, αἱ ἀκταεῖς σοφοὶ καὶ αἱ ἀδεκαετίδες διὰ κεκοιμένας δεκαποινίδες. Εἶνε ἡ ἐποχή τοῦ τῶν ἡ χειρότερον καὶ τὸ ἐπιδουλι ἐποχή γὰρ τὴν παιδικὴν ψυχὴν ἀφ' ἑν-σταλίζετο σ' αὐτὴν τὸ φανταστικὸν τῆς ρεκλά-μιας, ποῦ σὺν ἡ δὲ τῶν ψυχῶν αὐτῇ, τὴν ἀδο-λὴ καὶ τὴν ἀπο-πρῶτον, στὴν ζουτὴ καὶ στὴν ξιππασίαν — τοῖς δὲ διὰ μεγαλειότητος ἐχθροῖς τῆς ταλαίπωρης Ρωμαιοσύνης.

Καταρροῦτε μὲν ρεκλάμια, παρμένει ἀπὸ ἑνα ἀθηναικὸν φῖλῶν, καὶ πέτα μὲν ἔπειτα ἀν-ἐχουμ' ἀδικον.

— Ἡ δεκαετία τῆς μαθήτρια τοῦ Ἀρσενείου κτλ. παρέσχε χθὲρ ἡμῶν εὐφροσύνην ἀλλὰ καὶ ὅλως ἀπροσδόκητον ἐκπληξιν εἰς τοὺς παρ-ρεθέντας κατὰ τὴν ἐξετάσειν τῆς τιξέως τῆς. Καὶ δὲν ἦσαν μόνον αἱ ἐξιστοχοὶ ἀπαντήσεις εἰς πᾶσαν προσηλασμένην ἐρώτησιν παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς, αἵτινες προσέβλεπον τὴν θαυμα-σμιᾶν τῶν παιδιτῶν ὅσον ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματός τῆς, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπελαμ-βάνετο καὶ ἔξω ἤρχετο καὶ ἐξάντλει πᾶσαν λε-πιτομέθειαν τοῦ πνεύματος ἐρωτήματος. Διὰ τοῦτο τὸ πέρας τῶν ἐξετάσεων τῆς, τὰς ὁ-ποίας τὸ ἀκροατήριον ὅλον ἀκολούθησε μετ' ἐντεταμένης προσοχῆς, ἐπεσφράγισεν ἡ ἐν-θουσιώδης ἐπιδοκιμασία τοῦ, ὅτις ὑπῆρξε τὸ ποδωτικώτερον ἠθικὸν βραβεῖον τῆς νομισσύ-νης καὶ τῆς φιλομαθείας τῆς δεκαετίδος ταύ-της πόρις, ἀλλὰ συγχρόνως μεγάλη ἱκανο-ποίησις καὶ ἠθικὴ ἀίκη τῆς τε διευθυντικῆς τῆς Σχολῆς κτλ.)

Ὅμοιως ὁ μαθητὴς θὰ ἐνθουσιώσῃ, ὅ-ταν θὰ τὰ δαίδατε αὐτῇ. Ἡ μαμά θὰ ἐδέχθῃ μετ' ἐνθουσιώδους μίτιας τὰ συγχαρητήρια τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Ἡ δασκίλα θὰ κατα-

σκαδωθῇ γὰρ τοὺς θριγύβους τῶν κόπων τῆς, οἱ ὅποιοι ἀνεγνωρίσθησαν ἐπὶ τέλους καὶ δημοσίᾳ.

Καὶ ἡ μικροδία, ἡ ὁποία ἐθουσιώσθηκε ἀ-γρίως στὴ ρεκλάμια, γὰρ νὰ κάνουν τὸ κέφι τοὺς οἱ φιλόστοργοι γονεῖς τῆς καὶ ἡ εὐφρο-σμία δασκίλας τῆς;

Τὴν τριανταφυλλιά ἀν τὴν ποτίσης μ' ἀμ-μωνία, θὰ μαραθῇ. Καὶ ἡ ψυχὴ τῶν παιδιῶν, τριανταφυλλιά εἶνε. Καὶ τὴν μαρτυρεῖ ἡ ἀμ-μωνία τῆς ρεκλάμιας. Πρέπει νὰ ποτίζεται μετ' ἀκαθάρτου νεροῦ τῆς ἀλήθειας, γὰρ ν' ἀνα-πτυχθῇ καὶ νὰ γιομίσῃ μετ' αὐλούδια.

ΟΙ ΛΑΟΠΛΑΝΟΙ

Ὑπαρχοῦν τοῦ Δεληγιαννικοῦ κόμματος δὲν ἔπρεπε νὰ φωνάζουν καὶ νὰ ξεσπάζουν τὰ ρούχα τοὺς πῶς ὁ Λαὸς δολοφονεῖται, διότι κατὰ τοῦ ἀίμοχαρὸς σακιδωφροῦ τοὺς ἐδῆξαν ἐκατὸ δικάσιοι ἀν-θρώποι νάντισταθον, ἔστω καὶ ἀπὸ τὸν κ. Λεβίδη βαλμένοι. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, καὶ ἔτσι ἔγινε. Τὸ δυστύχημα μόνον εἶνε ποῦ ἡ ἀντίστασι δὲν ἔγινε μετ' ἐκτεταμένης εὐγλωττίας, γὰρ νὰ σκορπισθῇ μὴ καὶ καλὴ τὸ παληάκερο.

Ὁ Λαὸς δολοφονεῖται! Εἶνε παλαιὰ γνώριμή μας ἡ φωνὴ αὐτή. Τὴν ἀκούσαμε καὶ στὴν καιρὸ τοῦ Εὐαγγελίου, ὅταν οἱ ἴδιοι πάλι, οἱ ἀθηναῖοι δολοφονοῦν τοῦ Λαοῦ, ἐσχίζανε τὰ ρούχα τοὺς, ὅταν ὁ στρατὸς ἀναγκάσθηκε νὰ πυροβολήσῃ γὰρ νὰ σώσῃ τὸ ἔθνος, τὸ ὅποιν ἐσκαπατοῦσαν οἱ ἀλιτῆρες γὰρ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν ἀρχομανίαν τοὺς!

Δὲν ντρέπονται πιά, οἱ ἀπυνεῖδῆτοι!

ΟΣΟ

σεμνὰ — ἐν σχέτι πρὸς τὰ διάντροπα λόγια τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου — καὶ ὅσο μασημένα — ἐν σχέσει πρὸς τοῦ κ. Γουναράκη τὰ ἐξωφρενικά — καὶ ἀν τὰ εἶπε ὁ κ. Δεληγιάννης, καλὰ δὲν τὰ εἶπε, ὅταν ἐδῆξεν νὰ μιλήσῃ πρὸς τοὺς Σανιδάδες, οἱ ὅποιοι ἐπερικύκλωσαν τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ ζητωκραυγάζοντες.

Ἀπὸ τὸν κ. Δεληγιάννη εἶχαμ' ἄλλες ἀπαι-τήσεις. Εἶχαμε τὴν ἀπαιτήσιν νὰ ξεχάσῃ τὸ πολι-τικὸν συμῖνον, καὶ νὰ μιλήσῃ μ' ἄλλη γλῶσσα εἰλικρινῆ, τιμῆς, στοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Σανιδοπροβλή-του Λαοπλάνου.

— Παιδιά, ἀφίστε τίς σάνιδες, πηγαίνετε στὰ σπίτια σας! νὰ τοὺς πῇ. Ὁ κύρ. Δεληγιάννης αὐ-τὴν τὴν φορὰ ἔπεσε Συνταγματικώτατα, ἀπὸ ἀνι-

κανότητα, ἀπὸ πολιτικὴν σαρχλατινίαν, καὶ κανένας λόγος δὲν ἔχετε νὰ χαλᾶτε τὴν ἐκπαίδευσίν σας. Πηγαίνετε στὴν δουλειά σας, παῖδιά, γὰρ εἶναι ντροπὴ γὰρ τὸ χᾶτῆρι τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου φίλου τοῦ Σαμψάκου νὰ σηκώνετε τὸν ἄνθρωπον στὸ ποδὶ καὶ νὰ δολοφονῆτε τὴν πατρίδα.

Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ πῇ ὁ κ. Δεληγιάννης. Καὶ δὲν τὰ εἶπε καὶ μᾶς ἔκανε εἰσι νὰ πᾶμε πῶς οὔτε στὴν σεμνότητά του πᾶμε δὲν θὰ με-νὰ ἐλπίζουμε.

ΕΝΑΙ

αὐτοκράτορα ἐκεῖ, ἕναν κορὴν. Ἰουστινιανὸς δὲν τὸν ἐσεβάσθησαν οἱ ὑπάρχοντες τοῦ στήν σι τοῦ Νίκα. ἀλλὰ τοῦ ἐπέταξεν νὰ κατὰμου μέσα στὸν Ἱπποδρόμον, ὅταν ἐπὶ γὰρ μετὰ τὸ Εὐ γέλιο στὸ χέρι, τριγυρισμένον ἀπὸ τοὺς αὐ-κοὺς καὶ τοὺς στρατηγούς τοῦ, νὰ ὀρκισθῇ τὴν θάμνηστευσή τοὺς ἀντάρτες, — τοῦ ἐπέταξαν, τὰμουτρα τὴν βρῖσιαν.

— Ψεύδεσαι, Γαῖδαρε!

Νὰ μὴ βρεθῇ ἕνας νὰ ἐπ' ἀναλάβῃ τὰ ἐξ-λόγια στὸν πολιτικὸν Σαμψάκον τῆς ὁδοῦ Σεπτεμβρίου, ὅταν θρηγῶν καὶ τοῦ ἐξάλλ-συρφετοῦ, ἐφώναζε πῶς τὸ Πλάτι μετὰ τὴν ρ-διουργία τοῦ καὶ ὁ Θεοτόκης μετὰ τὴν κωλυσι-γίες τοῦ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ἐξαρμόσῃ τὸ πρ-γραμμα τοῦ;

Κ' ἔπειτα φωνάζουμε πῶς οἱ Βυζαντινοὶ ἦτο-λαὸς ἀποναρκωμένοι, χωρὶς ζωὴ, χωρὶς πῆ-ληκαριά, χωρὶς θελήσι.

Ὁ Ἑφταλιωτὴς μας, ἀν φέρῃ τὴν φωτεινὴν ἱστορίαν τῆς Ρωμαιοσύνης, τίς ἡμέρας μας, τί θὰ πῇ γὰρ μᾶς;

ΜΗΝ

φαντασθῆτε πῶς ἔχουν λιγὰ καὶ ἀνθρωπινὴ ἀπαιτήσις οἱ βουλευταὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἀπεστράφησαν ἀπὸ τὸ Δεληγιαν-νικὸν κόμμα καὶ ἐφιλοτέλνησαν τοῦ κ. Θεόδωρου τὸ κατα-κύλισμα!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς τωρινούς Ὑπουργούς, ὁμιλῶντας γὰρ αὐτοὺς εἶπε — καὶ ἡ πληροφορία μας εἶνε ἀθένησιωτάτη — τα χαρακτηριστικὰ αὐτὰ λόγια:

— Ὁ καθένας τοὺς μᾶς ζητᾷ τὴν μισήν Ἑλλάδα γὰρ ρουσφέτι. Δέκα Ἑλλᾶδες ἔπρεπε νὰ ἐξουσιάζουμε γὰρ νὰ ἐκπληρώσουμε τοὺς πόθους τοὺς καὶ νὰ τοὺς κρατήσουμε στὸ κόμμα μας!

Γιατὶ λοιπὸν νὰ βιάζεται ὁ κ. Δεληγιάννης, ἀπὸ αὐ-τοῦ μεθυστοῦ κατ' ἀνάγκην θὰ ξαναπᾶν στὸ κόμμα τοῦ

Κι' ἔστιν παρανομία καὶ γλυκύτατο ὁ Μισάν-θρωπος, καὶ σημεῖδιον τοῦ χαρακτῆρός μου ἡ παρα-ξενία καὶ ἡ ἀγριοσύνη καὶ ἡ γαρίβια καὶ ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἀπανθρωπία καὶ ἡ δὲ κανένα νὰ χάνεται μετ' ἐπὶ φωτιά καὶ μετ' ἀπαρκαλᾷ νὰ τὸν γλυτώσω, μετ' ἀπί-στα καὶ λάδι νὰ τὸν σβῶνω. καὶ ἂν συνεπαίρνει κα-νένας ὁ ποταμὸς τὸ χερσὶν, καὶ αὐτὸς, ἀπλόνοντας τὰ χέρια, πασπαλᾷ νὰ τὸν κρατήσω, νὰ τὸν σπρώχνω κατακέφαλα καὶ νὰ τὸν βουλιάζω γὰρ νὰ μὴ μωρέσει οὔτε τὸ κεφάλι νὰ βγάλῃ ὄζον γὰρ ἐστὶν θὰ πλερωθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τὰ ἔδω. Ἐπρότεινε τὸ νόμον ὁ Τίμωνας, ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπερκατίδου, ὁ Κολυτῆρας, τὸν ἐπικύρωσε μετὰ τὴν ψῆφον τοῦ στή συνέλευσιν ὁ ἴδιος ὁ Τίμωνας. Μάλιστα αὐτὰ ἔς ἀποφασιστοῦν ἀπὸ μᾶς καὶ ἔς τὰ φυλάξουμε μετ' ἀ-στή καὶ θάρους.

Μὰ θάκαμε δὲν μωρότατα γὰρ νὰ τὰ μάθουν αὐ-τὰ ὅλοι τοὺς, δηλ. ὅτι εἶμαι πεντὰπλοῦτος; γὰρ ἐπὶ θάλασαν ἀπ' τὸ κακὸ τοῖς. Κι' ὅμως τί εἶνε αὐτό; Πῶ, πῶ γλήγορα ποῦ τῶμαθον.

(Ὁ Τίμωνας κοιτᾷ προσεχτικὰ μακριά)

Ἀπ' ὅλες τίς μεριὰς τρέχουν πρὸς τὰ δὲ σκο-νημένοι καὶ λαχανιασμένοι, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦθε νὰ μυρίστηκαν τὸ χρυσάφι. Τί νὰ κάνω λοιπὸν τώρα; νὰ τοὺς διώξω, ἀπὸ ἀνέξω σὲ τούτο τὸ βράχο, πε-

τροβολῶντάς τοὺς ἀπὸ ψηλά, ἢ νὰ παρανομήσουμε τόσο μονάχα, μιλῶντας τοὺς μὴ φορὰ ἀκόμα γὰρ νὰ φουριστοῦν περισσότερο, ποῦ καταφρονιῶνται; αὐτὸ θαρῶ γὰρ πῶς καλὴ-τερο. Λοιπὸν ἔς ὑπομείνουμε νὰ τοὺς ἀντικρύσουμε τώρα. Γὰρ νὰ δῶ, ποῖος εἶνε ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτούς; Ὁ Γναθωνίδης ὁ κόλακας, αὐ-τὸς ποῦ, ὅταν κάποτε τοῦ ζήτησα βοήθεια, μούδει-ξε τὴν θηλειά, ἀν καὶ εἶχε ξεράσει σπῆτι μου ὅλα-κερα πιθάκια κρασί. Μὰ καλὰ ἔκανε νᾶρτε, γὰρ ἐπὶ θὰ μυρολογῆσαι πρῶτ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

(Σιμῶνι ὁ Γναθωνίδης γελαστὸς καὶ φωνίζοντας):

Γναθωνίδης. Δὲν τῶλεγα γὰρ πῶς οἱ θεοὶ δὲ θὰ παραμελήσουν τὸν Τίμονα, τὸν καλὸν ἄνθρωπον; Γεῖά σου, Τίμονα, πῶς ἔμορψε καὶ καλὰκαρδε καὶ πῶς γλεντᾷ ἀπ' ὅλους.

Τίμωνας. Γεῖά σου καὶ ἐσένα, Γναθωνίδη, πῶς φαγὰ ἀπ' ὅλα τὰ ὄρνια καὶ πῶς ἐλεεινὸν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.

Γναθωνίδης. Ἐσὺ πάντα εἶσαι χωρτατῆς. Μὰ ποῦ εἶνε τὸ τραπέζι; γὰρ ἐπὶ φέρωντας γὰρ χα-τῆρί σου κάποιον καινούργιον τραγοῦδι ἀπ' τοὺς νεό-βγαλτοὺς διθύραμβους.

Τίμωνας. Καὶ βέβαια θὰ τραγουδήσεις ἐλεγείας πολὺ συγκινητικὰς μ' αὐτὴν τὴν ἀξίαν.

Γναθωνίδης. Τί εἶν' αὐτό; Χτυπᾷς, Τίμονα;

ποῦ εἶσατε μάρτυρες! ὦ Ἡρακλῆ! ὠϊμένα, ὠϊμέ! θὰ σὲ καταγγείλω στὸν Ἀρειο Πάγον γὰρ τραυμα-τισμόν.

Τίμωνας. Ἄν ἀργοπορήσεις λίγο ἀκόμα, χωρὶς ἄλλο θὰ μετὰκαγγείλουν γὰρ φόνον.

Γναθωνίδης. Καθόλου, μὰ ἐσὺ γιάτρεψε καλὰ τὴν πληγὴν, πασπαλίζοντάς τὴν λίγο μετὰ χρυσάφι, γὰρ ἐπὶ γιαντικὸ αὐτὸ σταματᾷ φοβερὰ τὸ αἷμα.

Τίμωνας. Μωρὲ ἀκόμα εἶς' ἐδῶ;

Γναθωνίδης. Φεύγω, μὰ καὶ ἐσὺ θὰ τὸ μετανιώ-σεις σὺν ἔγινες τόσο ἄγριος ἀπὸ καλός.

(Ὁ Γναθωνίδης φεύγει καὶ φαίνεται νᾶρτεται ἀπὸ μα-κριὰ ὁ Φιλιάδης).

Τίμωνας. Ποῖος εἶν' αὐτὸς ποῦρτεται, ὁ κατα-φλός; Ὁ Φιλιάδης, ὁ πῶς συγχερὸς ἀπ' ὅλους τοὺς κόλακες. Κι' αὐτὸς, ἀν καὶ τοῦδῶσα ἕνα ἑλακρο χωράφι καὶ δύο τάλαντα γὰρ πρῶτα τῆς κόρης τοῦ, πλερώνοντας ἐπὶ τὴν πενεφίαν ποῦ μούκτανεν, ὅταν κάποτε ποῦ τραγοῦδῆσαι, ὅλοι σωμαίναν καὶ αὐτὸς μονάχα μετὰ παραπαίνεψε, ἀμόνοντα; ὅτι τραγοῦδῶ πῶς γλυκὰ καὶ ἀπ' τοὺς κύκλους, σὺν μ' εἶδεν ἄρ-ρωστο μὴ φορὰ καὶ πῆγα νὰ τοῦ ζητήσω βοήθεια, μ' ἔδειρεν ὁ παλληκαρῆς.

(ἀκολουθεῖ)